

N:o 126.

Uppläst och godkänt af Första Kammaren den 12 maj 1899.
— — — — Andra Kammaren den 12 — —

*Riksdagens skrifvelse till Konungen, i anledning af väckt motion
om ändringar i gällande lagstiftning rörande fattigvården.*

(Lagutskottets utlåtande n:o 65.)

Till Konungen.

Vid innevarande riksdag har enskild motionär väckt förslag om ändringar i gällande lagstiftning rörande fattigvården.

Sålunda har bland annat hemställts om ändring af 1 § i kongl. förordningen angående fattigvården den 9 juni 1871 i syfte att utvidga begreppet legal eller obligatorisk fattigvård.

Riksdagen anser en dylik lagändring önskvärd. Visserligen synas ordalagen i paragrafen ej lägga hinder i vägen för en sådan tolkning, att fattigvård enligt paragrafen skall utgå, så snart den *faktiska* omöjligheten att förvärfva hvad till lifvets uppehållande oundgängligen erfordras är för handen; men den praktiska tillämpningen har visat, att denna tolkning ej blifvit af den högsta dömande myndigheten godkänd. Särskildt belysande är härutinnan högsta domstolens utslag den 20 september 1883, hvarigenom fastslagits, att fattigvård, som utgifvits till minderårig, är att betrakta såsom frivillig, äfven om den försörjningspligtige *faktiskt* är urståndsatt att fullgöra denna sin skyldighet, såvida ej oförmågan beror på någon af de i paragrafen särskildt angifna omständigheter. Ett sådant förhållande kan enligt Riksdagens mening ej anses vara med fattigvårdsförordningens anda öfverensstämmande, och Riksdagen håller sålunda före, att rätten till obligatorisk fattigvård bör utvidgas till att omfatta jemväl de fall, då man eller qvinna

väl hafva förmåga att förvärfva hvad till hans eller hennes eget lifs uppehållande oundgängligen kräfvdes, men uppenbarligen saknar krafter att förvärfva hvad som oundgängligen erfordras för deras uppehälle, för hvilka han eller hon är försörjningspliktig.

Vidare har framhållits behovet af skärpta lagstiftningsåtgärder mot sådana familjeförsörjare, som af lätja eller liknöjdhet försumma sin försörjningspligt. Såsom skäl för den sålunda ifrågasatta förändringen har åberopats svårigheten och i många fall omöjligheten att med nu gällande bestämmelser förmå ifrågavarande personer att fylla sin försörjningspligt eller att å dem tillämpa gällande ansvarsbestämmelser. Orsaken härtill torde, på sätt motiönären anmärkt, bero dels på lättheten för dylika försumlige familjeförsörjare att hålla sig undan, så att fattigvårdsstyrelsen ej erhåller kunskap om deras vistelseort, dels ock på den omständliga procedur, som, derest personens i fråga vistelseort är känd, kräfvdes för hans ställande under fattigvårdsstyrelsens husbondevälde liksom ock för hans dömande till tvångsarbete, efter af fattigvårdsstyrelsen gjord anmälan.

Såsom medel för afhjelpande af antydde missförhållande har föreslagits en förenkling af proceduren i nära öfverensstämmelse med den i 2 och 3 §§ af lagen den 12 juni 1885 stadgade behandlingen af lösdrivvare.

Denna tanke förtjenar enligt Riksdagens uppfattning beaktande, då ej något skäl synes föreligga att visa större skonsamhet mot familjeförsörjare, som af lätja eller liknöjdhet åsidosätta sin försörjningspligt, än mot lösdrivvare. Att genom en ändring i sålunda ifrågasatt rigtning förhållandena komme att gestalta sig vida gynsamare än nu i fråga om husbonderättens och ansvarsbestämmelsernas effektivitet, kan enligt Riksdagens åsigt tagas för gifvet.

Riksdagen får alltså, under åberopande af det ofvan anförda, anhålla, att Eders Kongl. Maj:t täcktes låta utarbeta och för Riksdagen framlägga förslag dels till sådan ändring eller förklaring af 1 § uti gällande förordning angående fattigvården, att rätten till fattigvård enligt nämnda paragraf utsträcker till de fall, då man eller qvinna väl har förmåga att förvärfva hvad till hans eller hennes eget lifs uppehållande oundgängligen kräfvdes, men uppenbarligen saknar krafter att förvärfva hvad som oundgängligen erfordras för deras uppehälle, för hvilka han eller hon är försörjningspliktig, dels ock till skärpta och mera effektiva bestämmelser mot familjeförsörjare, som af lätja eller liknöjdhet försumma sin försörjningspligt.

Stockholm den 12 maj 1899.

Med undersätlig vördnad.